

สุดท้ายก็..พี!

ต้องยอม

ใครที่กลัวความมืด

อย่าอยู่คนเดียว

เดี่ยวเจอ..

สุดท้ายก็ผี

สุดท้ายก็ผี

เหมาะสำหรับบุคคลที่จิตแข็ง ไม่กลัวผี หรือชอบอยู่กับความมืด
เรื่องเล่าในเล่มนี้ มีด้วยกันทั้งหมด

1. มันมากับความมืด
2. เมืองคนลับ
3. คนหลอกผี
4. สมปรรารถนา

ขอให้สนุกและมีความสุขกับนิยายผี ทั้ง 4 เรื่องนี้นะคะ

โดย : คนพิจิตร/ คีตะธारा

มันมากับความมืด

นับจากอดีตมา บ้านเมืองของเราก็เป็นอยู่อย่างสุขสบาย ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ชาวชนบทก็ดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความเรียบง่ายสงบสุขสืบมา แม้แต่ในเมืองกรุงก็มีได้เท่าที่มี

แต่ต่อมาก็จะเน้นเรื่องค่านิยม แฟชั่นมากขึ้น ติดตามมาด้วยเทคโนโลยี มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรับสิ่งแปลกใหม่เข้ามา โดยอ้างว่าเป็นการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญทัดเทียมต่างชาติหรือประเทศที่ได้ชื่อว่าพัฒนาแล้ว

เริ่มมีไฟฟ้า ประปา มีโรงภาพยนตร์ มีรถมอเตอร์ไซด์ มีรถยนต์ ต่อมาก็มีโทรศัพท์ แทนการใช้โทรเลข แล้วก็เริ่มเปลี่ยนแปลงมาเป็นโทรศัพท์มือถือ มีคอมพิวเตอร์ มีอินเทอร์เน็ต

เมื่อเป็นอย่างนี้ก็เข้าสู่ตรึงใจ สิ่งใด สิ่งหนึ่งเพิ่มขึ้น สิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ต้องลดลงเป็นธรรมดา เมื่อมีสิ่งหนึ่งเจริญรุดหน้า ก็ย่อมต้องมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เสื่อมถอยลง นั่นก็หมายถึงวิวัฒนาการทางสังคมภายนอกเมื่อสูงขึ้นมากเท่าใด ความตกต่ำของสภาพจิตใจของคนในสังคมก็ลดน้อยถอยลงมากเท่านั้น

เมื่อมีการแก่งแย่งชิงดี ชิงเด่นแข่งขັນกันสูง เทคโนโลยีต่าง ๆ ก็ย่อมต้องถูกนำมาใช้มากขึ้น นั่นหมายถึงทรัพยากรธรรมชาติด้วย เมื่อ

นำมาใช้มากมันก็ย่อมต้องร่อยหลอ จนต้องมีการนำพลังงานอื่นมาทดแทนสิ่งที่ขาดไปแต่ก็แก้ปัญหาได้ไม่มากนักแต่สิ่งหนึ่งที่แก้ไขเยียวยากก็คือ สภาพจิตใจและความทะยานอยากของคนในสังคมทั้งในเมืองและชนบท

เหมือนกันอย่างไม่น่าเชื่อ ก็คือความอยากได้ออยากมีอยากเป็น ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงแล้วสิ่งที่อยากได้ ไม่ได้มีความจำเป็นสักเท่าไร แต่เมื่อเห็นคนอื่นมีก็อยากจะมีให้ทัดเทียมกัน เพื่อหน้าตาและชื่อเสียงก็เข้าหลักทางพระพุทธศาสนาที่ว่า มนุษย์เรามีเรื่องใหญ่และหนักหนาอยู่เหมือนกันก็คือ กาม กิณ เกียรติ

กามก็คือความอยากมีอยากเป็น อยากได้ รวมไปถึงกิเลสในเรื่องเพศ ต่อมาก็เรื่องกิน สรรหาของที่จะกินไม่ว่าจะแพงหรือ ใกล้เคียงแค่ไหนก็จะตะเกียกตะกายไปให้ได้ นั่นเพียงเพราะติดในรสชาติของอาหาร ต่อมาก็เรื่องเกียรติยศศักดิ์ศรีทั้งหลายทั้งปวง

ต่างก็ไฝฝันทา ถึงตัวไม่ได้ มีลูกหลานจะต้องได้จะต้องมีให้ทัดเทียมหรือเหนือกว่าคนที่รู้จักคุ้นเคยหรือพบเห็น

ทั้งสามคนนี้ก็เหมือนกันคือ ชาลูนัย วินัยและองอาจ สามคนนี้มาจากชนบทที่ห่างไกล เข้ามาในเมืองเพื่อจะเรียนต่อในสถาบันที่มีชื่อ โดยมีพ่อแม่ทำนาส่งเสียลูกให้ได้เรียนหนังสือ เพื่อที่ลูกจะได้สบายมี

เกียรติเชิดหน้าชูตาพ่อแม่ และที่สุดพ่อแม่จะได้สบายเมื่อลูกได้เป็นเจ้าของ
คนนายคน จะได้ยึดถือได้อย่างเต็มที่ในชนบทถิ่นฐานบ้านเกิด

จะได้คุยกันบรรดาพี่น้องที่มีครอบครัวได้ว่า ลูกตัวเองได้ดีเป็น
เจ้าคนนายคน โดยไม่คำนึงถึงความลำบากที่ตัวเองกำลังจะได้รับเพื่อ
แลกกับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตของลูก รวมทั้งค่าเล่าเรียน

“ชาญชัย..อยู่ไหนวะ..”

เสียงวินัยร้องเรียกเพื่อนเมื่อวิ่งเข้ามาในห้องพักที่อยู่รวมกันสาม
คนตอนค่ำของวันหนึ่ง

“อยู่ที่นี่..ทำไมล่ะ..”

ชาญชัยก้าวออกมาจากห้องน้ำ พลาถมองหน้าเพื่อนอย่างกังวลว่า
“มีของใหม่มา..”

“อะไร..”

วินัยยิ้มกว้างก่อนจะยื่นมือไปโอบรอบคอของชาญชัยแล้ว
เตรียมจะก้าวออกไปจากห้อง แต่ยังไม่ทันจะเปิดประตูออกไป องอาจก็
ก้าวเข้ามา

“จะไปไหนกันวะ..พรุ่งนี้มีสอบทำไมไม่ดูหนังสือ..”

“อย่ายุ่งน่า..ในเมื่อเอ็งไม่เคยเห็นพวกเราเป็นเพื่อนก็เฉยไว้เหอะ

..”

วินัยร้องโต้ตอบองอาจไปทันทีแล้วก็พยายามจะลื้อคอกให้ชาญ
ชัยไปกับตนให้จงได้

“เดี๋ยว..จะไปที่ไหนนี่มันค้ำแล้วนะ..”

“บอกว่าอย่ายุ่งไปไอ้อาจ..”

วินัยเริ่มฉุนจัดยกมือปลักอกองอาจจนเซไปติดผนังอีกด้านหนึ่ง
ก่อนจะพาชาญชัยออกไปกันตน..องอาจก็ได้แต่มองตามแล้วสายหน้า
ฝ่ายวินัยเมื่อออกมาจากอพาร์ทเมนต์แล้วก็เดินออกไปยังหน้า
ปากซอยขึ้นรถตรงไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่เคยพากันมาประจำ

“มาแล้วหรือวะ..ทำไมช้าจังของเกือบหมดแล้วนะ..”

เพื่อนคนหนึ่งชื่อบังอรหันมาเห็นวินัยกับชาญชัยก็ร้องทักขึ้น
พร้อมยกยื่นของสิ่งหนึ่งให้ลอง

“ลองสิสดชื่นดีจริง ๆ เต้นได้ทั้งคืนก็ไม่เหนื่อย..หรือจะคั่วหญิง
สักสามรายก็ไม่ท้อ..ลองสิ..ดูอย่างฉันกระปรี่กะเป่าขึ้นตั้งเยอะ..”

บังอรพูดแล้วก็พ้นควันจากแท่งสีขาวใส่หน้าทั้งสองที่รีบสูดเข้า
ปอดอย่างเต็มทีก่อนจะค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจออกมาเบา ๆ

“ลองสิ..”

เมื่อบังอรพูดจบก็หันหลังเดินไปยังเพื่อนคนอื่น ทำให้วินัยแล้ว
ชายช้ำต่างก็รีบทดลองยาตัวใหม่ทันที แล้วก็ต้องพบกับความสุขสุด
ยอดที่ไม่เคยประสบพบที่ไหนมาก่อน

เขารู้สึกเคลิบเคลิ้ม เหมือนตัวเองเบาหวิวร่องลอยสิ่งแวดล้อม
รอบตัวดูสวยงาม สดใส เสียงหัวเราะ ประกอบกับกลิ่นของแอลกอฮอล์
ผสมยาหลายขนานมันรู้สึกหอมหวานชนิดที่ไม่อยากจะออกห่างจาก
ที่นี่ไปแม้แต่เศษเสี้ยววินาที

“เฮ้ย..ตำรวจมา..”

แต่เมื่อมีเสียงหนึ่งที่ตั้งผ่านมาทำให้สวรรค์บนดินล่มสลายทุก
คนต่างรีบลุกออกจากที่นั่งกันสุดชีวิต เมื่อนั้นเองความสุขสดชื่นแล้ว
ความหอมหวานต่าง ๆ ถูกทำลายลงจนหมดสิ้น

“โธ้ย..เหนื่อยจริง ๆ.. ไร่เวรเฮ้ย..เลือกมาเอาตอนที่ถูกกำลังสุข..”

วินัยบ่นอุบเมื่อจูงมือชายช้ำออกมาให้พ้นจากสถานที่แห่งนั้น
ซึ่งผู้คนแตกตื่นเหมือนผึ้งถูกลมควันก็ไม่ปาน

“กลับเถอะวะวินัย..”

ชายช้ำเขย่าแขนของเพื่อนรัก

“จะบ้าหรือออกไปได้ไงพ่อมึงเต็มร้านเลย..”

“แต่คนอื่นเขาถูกกำจับนี่มันก็ต้องซัดทอคมาหาเราอยู่ดี..”

“อย่าปอดแหกไปหน่อยเลยไม่ได้ฆ่าคนตายนะโว้ย....ใจเย็น ๆ ดีกว่า..นั่นคูสิมันกำลังจะกลับกันแล้ว..เราหลบอีกสักพักก็ออกไปมีความสุขได้ใหม่..ลองใหม่มันน่าลิ้มลองมากแค่ไหนเอ็งก็รู้นี่หว่า..”

“แต่มันแพงนะ..”

“ก็ขอเงินพ่อเอ็งเพิ่มสิวะ..”

ชาญชัยสายหน้าทันที

“ไม่ได้หรอกนี่ก็เป็นหนี้เขามากแล้ว..”

“เพิ่มอีกหน่อยจะเป็นไรไปวะ....พ่อเอ็งมีนาตั้งเป็นร้อยไร่

ขายสักสิบไร่ก็ไม่ได้เห็นเป็นไร..ดูอย่างข้าสิ..ไม่มีนาสักไร่พ่อข้ายังรับจ้างทั่วไปส่งข้าได้เลย..นี่ข้าว่าจะขอเพิ่มอีกสักเดือนละสองพัน..”

ชาญชัยยั้งนิ่งอึ้ง

“ตามใจ นอกจากของชุดนี้แล้วชุดหน้ามาเป็นน้ำ..ได้ข้าว่า ดีกว่าแบบนี้อีก..”

“ใช้ฉีดเลยหรือวะ..”

“เออสิวะ..เร็วดี..หรือเอ็งไม่ยากฉีดก็กินหรือสูบเหมือนเดิมก็ได้..แต่ว่า..จะเจ๋งกว่าชุดนี้..”

คำพูดของวินัยทำให้ชาญชัยต้องคิดหนัก..ทั้งสองก็นั่งอยู่อีกพักใหญ่ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยจึงออกจากที่ซ่อนแต่กลับรู้สึกเหมือนกับว่า มีอะไรบางอย่างที่เหนียวหนึบติดตามรองเท้า ขาและ มือ

และไม่ว่าจะวางมือไปที่ไหนของเหลวที่เหนียวหนืดชนิดนั้นก็ตามติดไปทุก ๆ ที่จนทำให้ทั้งคู่ต่างหันมามองหน้ากันท่ามกลางความมืดมิด

“วินัย..เอ็งรู้สึกเหมือนข้าไหมวะ..”

“เออ..อะไรวะ...เซ็คก็ไม่ออก..”

ทั้งสองลุกขึ้นยืนแล้วก้าวเดินตรงไปยังสถานที่นัดหมาย ซึ่งมีความรู้สึกว่เพื่อนๆ จะกลับเข้าไปที่นั่นกันแล้ว

“ชาญชัย..รอด้วย..ชาญชัย..!”

วินัยร้องเรียกเพื่อนสุดเสียงเมื่อก้าวเดินมาได้เพียงไม่กี่ก้าวก็รู้สึกว่ก้าวไม่ออก ของเหลวที่เหนียวหนืดชนิดนั้นมันเริ่มแข็งตัว ฝ่ายชาญชัยก็รีบเดินเข้าร้าน โดยไม่สนใจเพื่อน และเขาก็หาฐู้ไม่ว่เขาได้พาของเหลวชนิดหนึ่งนั้นเข้าไปในสถานที่แห่งนั้นด้วย

“ชาญชัย..วินัยไปไหน..อย่าบอกนะว่ถูกจับ..”

บั้งอรร้องถามเมื่อเห็นชาญชัยเดินเข้าไปเพียงลำพัง

“ตามมา..”

ชาญชัยร้องบอกพร้อมกับทหาที่นั่งก่อนจะก้มลงมองที่เท้าของตัวเองซึ่งรู้สึกมันชาจนแทบจะไมู้สึก แต่แล้วเขาก็ต้องอ้าปากค้าง ดวงตาเบิกจนแทบจะถลนออกมานอกเบ้า

ไม่มีใครหนีพ้น

ชะตากรรม

ทำดีได้ดี
ทำชั่ว

ได้ชั่ว

คำสอนอย่าง